היום האחרון הוא סוף הזמן המוגבל וימים האחרונים של העולם, והוא

ידוע בשם יום התחייה, ובין מבשריו הוא החיים שלאחר המוות וסימני השעה, ולכן הם חלק זה, והוא נקרא אחרון כי הוא היום האחרון שאין יום אחריו; בה יתחלקו אנשים לאחר חשבון וגמול, ויאספו אל משכנם הסופי. או לגן עדן או לגיהנום, והאמונה ביום האחרון היא תנאי של אמונה, והאמונה בה לא צריכה להיות רק כללית;

אלא יש צורך להאמין בכל אירועיה ופרטיה כלל האמונה ביום האחרון האמונה ביום האחרון הוא אחד מששת שליחים, והיום האחרון, ולהאמין בגורל, טובו עמודי התווך של האמונה, והתקבלו עדויות רבות המראות את ורעיביום האחרון, כמו שאמר הקב"האך צדקה הוא המאמין בה' וביום האחרון

, וכן מהאזכור התדיר של יום זה בקוראן הקדוש; כמו שהקורא בשו"ת כמעט ולא עובר דף מקרא אלא שהוא מוצא בו אזכור של היום האחרון, ואין אמונת העבד שוה אלא אם כן מאמין ביום הזה, כיון שהוא אחד. מעמודי התווך של האמונה וגם ליום זה יש השפעה רבה על התנהגות המוסלמי

. זו סיבה ליראת ה', התנהגות צודקת של העבד ולא היצמדות לעולמהאמונה ביום האחרון היא אחד מיסודות האמונה שבה אמונת העבד אינה שלמה ואינה ישרה. אלא עם כולם, וזה מעיד על חשיבותו; הוא מוזכר לעתים קרובות בספר ה' ומקושר לאמונה באל הכול יכול,

ולאמונה ביום האחרון יש יתרונות גדולים ותועלות גדולות המגיעות ליחיד בטוב. מעמד האמונה ביום האחרון הטקסטים של הקוראן הקדוש והסונה של הנביא מלאים בדיבור על היום האחרון, אירועיו וקודמיו. היכן שהיום הזה מתחיל עם התרחשותם של שינויים גדולים ביקום, אז השמים מתפצלים, כוכבי הלכת מתנגשים זה בזה, הכוכבים מתפזרים, ההרים נמסים, וכל מה שאנשים היו נראים כמו נהרס.

בנשיפה בתמונות, אז כל אלה שבשמים ובארץ נדהמים, ואלוהים הכול יכול אמר: אז כשאנו נושבים בתמונות, אחד הוא אחד והארץ וההרים הרה, ואמר: שמים ומי על הארץ חוץ ממה שאלוהים ירצה, אז שוב נושף לתוכו, והנה עומדים ומסתכלים

והרבה פסוקים מהקוראן הקדוש וסונת הנביא. לציין כי אמונה ביום האחרון היא אחד מעמודי התווך של האמונה, ולכן היא אחת מעמודי התווך של האמונה לפעמים. כפי שאמר הנביא - יהי רצון ושלום ה': להאמין באלוהים, במלאכיו, בספריו, בשליחיו וביום האחרון,

ולהאמין בגורל, בטובו וברעיוולפעמים היא קשורה באמונה בה' הכל יכול, כגון אמרו - כבודו: הילחם באלה שאינם מאמינים בה', לא ביום האחרון תוכן האמונה בה'. היום האחרון כולל אמונה ביום האחרון בכמה דברים שאי אפשר לעשות בלעדיו, כלומר:

הראשון שבהם הוא שהמשרת מאמין בתנאים המוקדמים של היום האחרון; כמו המוות, ייסורי הקבר וסימני השעה. השני הוא להאמין בתחיית אלוהים של אנשים מהקברים. השלישית היא האמונה באירועי היום האחרון עצמו; כגון דחיסה, חשבון, פיצוי, השתדלות, האגן, השביל וכדומה. הרביעית היא האמונה בקיומו של גן עדן ואושרו, ובגיהנום ויסוריו, ושאנשים מיועדים לגן עדן או לגיהנום

, וכל מה שאלוהים אמר ושליחו סיפר על אירועי היום האחרון או מה שיש. הקשורים אליו חובה על המוסלמי להאמין בו בוודאות, ולהאמין שמה שהוזכר מהסימנים והאירועים הוא בלתי נמנע להופיע ולהתגשם, ללא פרשנות אישית. אלא, המשרת מאמין במה שבא במשפט טקסטים ומה שפירשו החוקרים המהימנים,

והוא מעוניין לזכור כל הזמן את קרבתו של יום התחייה; להגברת הקשר והקרבה לה' הכל יכול מדענים חילקו את סימני היום האחרון לסימנים קטנים ועיקריים: הקטין הוא זה שהצביע על התקרבות יום התחייה, ורובם התרחשו; כמו שליחות השליח - יברך אותו ה' וישן לו שלום -, ריבוי ההרג, אובדן האמון ועוד סימנים המוזכרים בטקסטים המשפטיים האותנטיים. השלטים הגדולים קרובים יותר לשעה מהקטנים, ומתריעים על תחילת השעה. כולל

הופעת המהדי, הופעתו של האנטיכריסט, ירידתו של נביא האל ישוע - עליו השלום -, יציאת גוג ומגוג, העשן, זריחת השמש ממערב וסימנים נוספים. הכלולים בטקסטים המשפטיים האותנטיים, והסימנים האלה באים זה אחר זה ברצף, ואם זה יסתיים, אלוהים ישלח את המשרתים מהקברים.

פירות והשפעות של אמונה ביום האחרון להשגת האמונה ביום האחרון בליבו של מוסלמי יש השפעות גדולות בעולם הזה ובעולם הבא, ובין ההשפעות הללו הן הבאותהגברת נכונותו של המשרת לציית. אללה, המרומם והמלכותי

, אמר: זה הספר, אין ספק בכךרה והשפעתה - הגדולה - על התנהגות המוסלמי. לדאוג להכנה ליום האחרון את רצונו של המשרת להרבות ממעשים טובים, להימנע מעבודות הכחשה ולהגביר את נכונותו ליום הגדול הזה. על התשוקה לשמים היא המחסה והתכוננות לתפקידי האחרונים. יָום; מעמידה בחשבון לפני ה', חציית השביל, מעופפת עיתונים וכו', מושפעת ופוחדת כשמזכירים את העולם הבא,

וחוזרת וחוזרת אל ה' הכל יכול האמונה ביום האחרון הופכת את המוסלמי לנכונות יותר לעשות מעשים של פולחן, ליותר פחד ויראת שמים, ויותר תקווה בשכרו ובהנאה שלו. ותאוות השכר על כך שמות האחרונים. יום התרבו שמותיו של יום התקומה בשל גדולתו של היום הזה

, וריבוי זוועותיו והמתרחש בוליום האחרון יש שמות רבים, ביניהם יום אזפא. ; כל יום בקרוב. יום הבעת'; כי זה היום שבו אנשים יוצאים מקברם בחיים. יום טאגאבון כלומר, ביום שבו אנשים יתחלקו, אז הוא יאסוף אותם לגן עדן או לגיהנום. יום מפגש היכן שאנשי הארץ ואנשי שמים נפגשים

, והצורר והנדכאים נפגשים, כשם שהבריאה פוגשת את בוראו. יום השיחה; היכן שבעלי הגיהנום קוראים לבעלי גן העדן להציל אותם מייסורים, ובעלי גן העדן קוראים לבעלי הגיהנום שהבטחת ה' אמתית, והמלאכים קוראים לבעלי גן העדן, ומבשרים להם בשורות משמחות על נצח בגני האושר. יוֹם שִׁישִׁי. יום הדין. ההשתייכות שבה כל פעולה זכאית ומוצגת לבעליה. יום שברון לב שבו אדם מתחרט על מה שהזניח.

יום האלמוות. יום בחוץ. תקציר המאמר: אמונה ביום האחרון פירושה וודאות שיהיה יום בו יעמדו המשרתים לפיצוי וחשבון, ואמונה זו היא חובה, שכן היא אחד מעמודי התווך של האמונה, והאמונה באחרון. ליום יש חשיבות רבה, ועל כך ציינו פסוקים וחדית'ים רבים,

היום .כשם שלאמונה ביום האחרון יש השפעות ופירות, וליום האחרון שמות רבים; כמו יום התקומה ויום התקומה האחרון הוא יום תחיית המתים; מה הכוונה בזה: מזמן ההתכנסות ועד האינסוף, או עד שאנשי גן העדן נכנסים לגן עדן ואנשי אש גיהנום, והוא נקרא היום האחרון; כי זה אחרון הזמנים המוגבלים; או כי מאוחר לעולם; וכי אין לילה אחריו; כי זה הימים האחרונים של העולם.

אמונה ביום האחרון: זוהי האמונה המוצקה שאלוהים הכין זמן שבו הוא יסיים את חיי העולם הזה

ונאמר בהגדרתו באופן כללי: זו אמונה בכל אשר נאמר ה' - כבודו - בספרו, ושליחו עליו ה' תפילת ה' ושלום, על מה שיקרה לאחר המוות. ממשפט הקבר ומייסוריו, תחיית המתים, ההתכנסות, העיתונים, החשבון, האיזון, האגן, השביל, ההשתדלות, גן העדן והגיהנום, ומה שהוכן אלוהים הכל יכול לכל משפחותיהם

אז: אמונה ביום האחרון היא אמונה בנסתר; כי אף אחד לא היה עד לזה בעצמו, אבל הקב"ה אמר לנו באמצעות שליחיו הנכבדים, לכן דרכו היא העברת הנכונה של מה שבא בספר והסונה הנכונה.

אבל הקב"ה שסיפר לנו על היום האחרון, חייב אותנו להאמין בו, והפך אותו לאחד מעמודי התווך של האמונה. הוא הפקיד בידי האינסטינקט האנושי את היכולת להאמין בנסתר, וייחד את האדם בעניין זה. מבין מה שהוא הבחין בו, נדיבותו והשפע שלו.

החיה חיה רק בגבולות מה שהחושים תופסים, ועולמו מוגבל בטווח הזה, אבל אלוהים כיבד את האדם, לא רק מגביל אותו בגבולות מה שחושיו תופסים, אלא הרחיב את אופקיו והרחיב אותם, ו העניק לו את המאפיין הזה, שהוא היכולת להאמין במה שהחושים אינם תופסים, ולכן נשמתו הפכה מרווחת יותר.ועמוק יותר מהחיה, האופקים שלה נעשו רחבים יותר ויותר.

אבל הבורות תמיד מעוותת את דמותו של האדם, ומחזירה אותו לתחתית הממזרים לאחר שברא אותו בצורה הטובה ביותר.

הבורות העכשווית רוצה להפוך את האדם לחיה ולגביל אותו למה שחושיו תופסים בלבד! אתה רוצה לשלול ממנו את הכבוד שבו כיבד אותו אלוהים, ולבטל מעולמו את כל העולם הבלתי נראה, באמתלה של ריאליזם ורוח מדעית!! ואז היא מתדרדרת באדם מבחינה רוחנית, פסיכולוגית ומוסרית, ובסופו של דבר גורמת לו לאבד את אנושיותו

ההכרח להאמין ביום האחרון ועדויותיו:

האמונה ביום האחרון מסומנת על ידי הקוראן והסונה של הנביא, והקוראן כולו, מפתיחתו ועד לסיומו, מלא באזכור תנאי היום האחרון, ופרטי מה שיש. בו, ומבסס זאת עם חדשות אמיתיות ודוגמאות שניתנו לשיקול והכוונה.

היצר המשותף מעיד על כך ומנחה אותו, ואין אמת במה שטוענים האנשים המוטעים שהשכל מכחיש את התרחשות תחיית המתים ותחיית המתים, שהרי השכל אינו מונע את התרחשותה, והנביאים אינם מביאים את מה שהשכלים מטעים את התרחשותה. , גם אם הביאו דבר המבלבל את השכלים, ומטעם זה אמרו חכמינו: הדינים באים עם צדפות השכל, לא באי-אפשרות השכל

באשר לראיות של תחיית המתים, תחיית המתים והיום האחרון, הן רבות מאוד, כולל הדברים הבאים:

ראשית: חלוקות על התרחשות תחיית המתים:

אמר הקב"ה מצווה על נביאו להישבע באדונו שהתחיה היא אמת, אין ספק, ושזה חייב לקרות, והמתכחשים לזה חייבים לתת דין וחשבון, ושזה לא פוגע בה' הכול

יכולבפסוקים הקודמים מצווה הקב"ה על נביאו - שהוא האמית והמאמין - להישבע שהחיפוש והגמול יתקיימו, ושהדבר יתגשם בהכרח, וידוע שאם הנביא, יהי רצון שתפילותיו של הקב"ה יתקיימו. עליו השלום, לא נשבע שתתרחש תחיית המתים, היו המאמינים מקבלים את דבריו באשרור מוחלט, ועל כך לא היה ספק. מספיק מידע זה לתקפות ראיותיו

שנית: אזהרת הדור הראשון על הדור השני:

והאדם אומר: "כאשר אמות, אוציא אותי חי." האם האדם אינו זוכר שבראנו אותו קודם, כשהיה כלום

בפסוקים המבורכים הללו, תהילה לו, הוא מסביר לעבדיו שהוא משקם יצורים לאחר שהם מתים ופוגעים באדמה, כשם שברא אותם בפעם הראשונה וברא אותם יש מאין, אין הוא מסוגל ליצור אותם שוב, וידוע שהבריאה השנייה קלה מהראשונה.

סופר את הדרשה: מג'יד בן סלימאן אלראסי, על נשאתה בחמישה עשר לחודש ד'ו אלקידה לשנת 1442, בעיר

בממלכת ערב הסעודית, וואטסאפ: 00966505906761, המתפרסם בעמוד